

Старість - не радість

Микола Устиянович

За тобов ся оглядаю,
О тобі всегда думаю,
І вечером, і раненько
За тобов тужить серденько,
О юності солоденька!
В тобі краса, в тобі сила,
В тобі життя як миленька
В цвіт маєвий ся розцвіла.

За тобов ся оглядаю
З сльозов в очах, з тосков в груді,
Где цвіточки
І віночки,
Любов щира
Всього мира,
Где минулись життя злуди.

А где тепер я остаю,
Там спочили всі сни милі,
В які любов вколисала,
Там минулись щастя хвилі,
І вся доля там остала.
Нині - згадка пересунесь,
Як восени красна днинка,
Ледво засвітить, загіє,
Знов студений вітр повіє.

І сумненько-сь оглядаю
По минувшій життя маю,
Где мисль сміла
В світ летіла,
Где думання,
Уповання
В пламень були розгоріли,
Нині... згасли, спопеліли.

Вже ж ніколи тя не взріти,

Літ молодих, красний світе!
Бо вже ослаб віщий голос,
І сніг припав чорний волос,
І світ очей вже темніє,
І груди серце вже не гріє,
І вся кріпость, і вся сила
Вже мя нині опустила.

Дармо вже ся оглядаю,
Дармо юності шукаю –
Вже відцвіла
І ув'яла.
Вже по красі
В зимнім часі.
Минулося, що бувало,
І навіки вже пропало.